

Terhes Hanna:
A Ti(k)Tok, ami megváltoztatott

Naplórészletek

Március 21. kedd

Kedves naplóm! Ma kifejezetten nehéz napom volt. Történelem órán feleltem, irodalomból dolgozatot írtunk, matekból ismét témazáró. Huhhh... Szusszannom kell egy keveset. Végre hazaértem! Szorít az idő, mert fél óra múlva mehetek edzésre, így tanulni megint csak este fogok. Na, de mindegy! Holnap osztálykirándulás lesz a Smaragd völgybe. Utálok az erdőben túrázni, gyalogolni a „természet lágy ölén”, egy kis vigasz talán, hogy legalább lehet egy szuper insta posztom. Zsófi-val majd csinálok egy nagyon menő TikTokot a tóparton. Megteremtjük a nap élményanyagát a kötelező bábázkodás helyett. Igazából nem is szeretnék elmenni a kirándulásra, mert nem történik ott semmi, csak az unalom állandó. Nem hinném, hogy bármi érdekelni fog, a tanárok majd folyamatosan magyaráznak, csak vinnyogó madarakat látok, esetleg néhány állatot és a sáros földet. Ja, és amit a legjobban utálok, hogy nincs internet, a mobilnetemet kell használnom. Kész katasztrófa! Mennem kell, mert anya már megint észrevette a rendetlenséget a szobámban, a végén még ugrik a net is. Vajon az anyákat kiképzik a rendetlenség észrevételére, vagy csak az én anyukám ilyen?

Március 22. szerda

A pokol napja, akár így is kezdhethetném. Ma volt a világ legeslegfurcsább napja. Elmesélek mindent. Úgy kezdődött, hogy anya már kora reggel bejött a szobámba, kellemetlen hangerővel jelezve, hogy ideje ébrednem, mert el fogok késni. Elolvastam a messenger üzeneteimet, jót chateltem Zsófi-val, aztán anya már szinte ordított, hogy siessék. Nem igazán értettem. Neki kávéval, nekem így indul a reggel. 20 percet késtünk ismét. A tanárnő meg is lepődött, hogy mi lett velem. Hogy lehet ez? Csupán 20 perc! Ez az új rekordom. Minden csak nézőpont kérdése, igazán láthatnák a javuló tendenciát, de sajnos nem teszik. Annyit éreztek, hogy már mindenki megérkezett, a busz csak rám várt. Elindultunk. Útközben csináltunk egy szuper insta storyt, egy nagyon jó snapchat fotót és egy oltári Facebook posztot. Kicsit lemaradtunk a csoporttól a TikTokunk miatt. Videót csináltunk. A lényege, hogy feltúrtunk egy madárfészket, leszedtünk kb.15-20 virágot, letörtünk sok-sok gallyat és kiraktunk belőlük egy szívet. Ezt természetesen az instára is posztoltuk. Ismét anya éles hangja miatt kell a mai napot zárnom, a nevemet szajkózza percek óta, mert mennem kell edzésre. Talán nem kések el, holnap még mesélek.

Március 23. csütörtök

Ötös lett az irodalom feleletem, megírtam a nyelvtan témazáró dolgozatot és a természetösszenetet, semmi extra nem volt. Inkább folytatom a tegnapi történetet. Hol is hagytam abba? Igen, megvan! Az insta poszt után - itt kell megjegyeznem, hogy 12K szívet kapott, ami az új csúcsum- sehol sem láttuk a többieket. Elindultunk talán észak felé, de csak maximum a moha jelentett támpontot. Nem láttunk egy árva lelket sem. Zsófi beírt a

messenger csoportba, hogy hol vannak, de nem válaszoltak. Sétálva indultunk a sáros avarban, remélve, hogy még nincsenek nagyon messze. Elöl mentem, de ráléptem valamire. Hirtelen zuhanni kezdtünk, majd rövidesen minden elsötétedett. Amikor derengett némi fény, egy szürke teremben találtuk magunkat. Kb. 5perc múlva sok-sok apró szem meredt ránk. Valami, vagy valaki felkapcsolta a lámpákat. Több, mint 50 erdei állat állt előttünk mérgesen. Még a cuki kis nyuszi is keresztbe tett mellső lábakkal meredt felénk. Hihetetlen, de az egyik őz megszólalt:

- Sziasztok! Én Bamba vagyok, ti meg az erdő veszélyei, ugye? Jaj, bocsánat, hogy így neveztelek titeket. Inkább úgy fogalmazok, hogy...

- Jaj, te Bamba! Mit csinálsz? Nem ezért hívtuk ide őket Vadkan Dani szerkezetével! –vágott közbe indulatosan egy szarvas.

Zsófival dühösen álltunk a vitázó állatok előtt. Ideje volt megtörnöm a konfliktus után kínossá vált csendet. Bemutatkoztunk, majd „beszélgetni” invitáltam az állatsereget. Hogy miért? Hiszen értjük őket! Beszélnek, bár fogalmam nincs, hogyan történhetett. Használjuk ki a helyzetet!

- Mondjatok valamit, ha már így összesereglett itt mindenki! Nyilvánvaló, hogy a bátorságom ebben a pillanatban csupán látszat volt.

- Az „Erdővédelmi Tanács Állati Körökben” csapat tagjai vagyunk. A mi feladatunk az, hogy óvjuk a természetet és titokban figyeljük az erdő védelmére. Amennyiben valaki rongál, bántalmaz, azt felírjuk, semmiképp sem maradhat következmények nélkül a tette! Egy óriási füzetet nyomott a kezembe.

- Tessék, nézzétek! Ezek csak a ti tetteitek! Itt az ideje a gondolkodásnak és a változásnak! Elég volt gyerekek! Bele sem gondoltatok, hogy mit műveltek velünk?- fakadtak ki szinte egyszerre.

- Nos... Hmm... Gyorsan átfutott a szemem néhány feltűnő bejegyzésen. Mi... Tényleg igazatok van, de akkor is úgy gondolom, hogy biztosan nem mi vagyunk a legrosszabbak! Nekünk is és a Tik Tok követőinknek is tetszett az, amit csináltunk.

- Ha a viselkedésünk helytelen lett volna, akkor szóltak volna nekünk! - folytatta Zsófi nem túl meggyőzően.

- Várjatok! Belátjuk, hogy igazatok lehet, a felsoroltakat tényleg mi tettük. Miért zavar ez ennyire titeket? Ti még soha nem szemeteltetek? Sosem tapostatok le virágot? Számunkra ez szinte természetes - mondtam.

- Velük nem lehet mit kezdeni! - kiáltotta kissé túl hangosan egy hernyó.

- Tudjátok mit? Nézzétek meg az erdő egyes területeit! - nyomta be a fának álcázott interaktív tábla gombját a hernyó. Ez itt tegnap 14 óra 46 perckor történt. A helyszín a Bükk. Az elkövetők: Kovács Zoltán és bandája. Ők is azt a „TokTik” vagy milyen videót csinálják. Azt gondolják, hogy ez „menő”. Szerintünk nagyon helytelen! Az ember nem attól lesz népszerű és különleges, a ti nyelveteken szólva „cool”, ha a természetet rongálja! Sokkal fontosabb és értékesebb a természet védelme! Nézzétek meg jól! Mennyi lájkot kapott tőlünk? - kérdezte.

- Egyet sem. - feleltük Zsófival egyszerre.

- Megérte? Még ha lájkot, megtekintést is kapnál érte, akkor sem tudnád helyrehozni azt, amit tettél. Ez súlyosabb bűntény, mint egy rablás. Elrabolod a természet szépségeit! Pusztítod a Föld élőlényeit! Ellopod tőlünk a lakásunkat, az otthonunkat! És ezt mind miért? Hogy pár névtelen ember jót szórakozzon rajta. Ez nem szórakozás, ez gyalázat! GYALÁZAT!- fakadt sírva a hernyó.

- Ööö... Kérlek, ne sírj! - próbáltam vigasztalni. Igazatok van! Mi csak rontjuk az amúgy is romló világot. Itt vannak a vírusok, a betegségek... és még mi is.

„Hanna! Hanna! Még mindig nem érted?” - olyan hangok ezek, amiket otthon is rendszeresen hallok. Biztosan megint anya zökkent ki a történetemből. Most éppen a megbeszélésre kell sietnem, így is várnak már rám. Holnap folytatom, de ma még elmegyek az erdőbe egy kis sétára.

Március 24. péntek

A mai nap egy tanításmentes munkanap volt, így több időm maradt leírni a történetet.

- Megértették! Megértették! Nehezen, de végre megértették! - örvendezett az állatsereg, szónokolt egy béka.

- Igen, valóban megértettük a felvetéseiteket az erdő védelmével kapcsolatban. És most mit csináljunk? Megbüntettek minket a súlyos tetteink miatt? Levonjátok a lájkjainkat? Törliket a fiókunkat? Vagy netán visszaengedtek minket az erdőbe, hogy megkeressük az osztályt?

Hosszú ideje lehetünk már itt. – kezdtem volna rátérni a következő gondolatokra, mivel az ünneplésbe nem igazán tudtuk beszállni. Ki ünnepli a saját „megvilágosodását”?

- Nos, az idő semmit sem telt, mióta itt vagytok. Profin lett megépítve ez a szerkezet. Igaz, Vadkan Dani? - mondta egy mezei egér. Iskolai ismereteim alapján, talán mezei egér, de az sem kizárt, hogy valami törpe-nyest, netán egy nagy pele.

- Ez a rész pontosan ment. Viszont van egy kis probléma. - kezdte „vallomását” a vaddisznó.

- Lehet, hogy most értik a csíziót, de mi lesz, ha elengedjük őket? Egy idő után pontosan olyanok lesznek, mint eddig. Nem így gondoljátok? A teljes változáshoz nincs elég technikai eszköz, fizikai csoda, elektromos varázslat. Ez csak rajtuk áll, nincs mit tenni, nekik kell lépni, csak úgy juthatnak ki innen! - vázolta terveit Vadkan Dani. Hogy őszinte legyek, el kell mondanom, hogy nagyon-nagyon meglepődtem. Elgondolkoztam. Mi lenne, ha...

Becsuktam a szemem és megszorítottam a barátnőm kezét.

„Igazuk van... Ha változtatunk egy pár, vagy inkább meglehetősen sok dolgon, akkor másoknak jobb lehet. Ha segítünk, akkor jót teszünk. Valami fontosat szeretnék véghezvinni. Segíteni és foglalkozni fogok a környezetemmel. Ennél a lelki tisztaságnál semmi sem lenne jobb.”- ezek a gondolatok jártak a fejemben, a szemem még mindig zárva volt, Zsófi kezét még mindig szorítottam.

Valami fura érzés fogott el... ZUHANTAM! Gyorsan kinyitottam a szemem és az erdőben találtam magam. Ott, ahonnan indultunk. Éppen a tanárnő szólított, a nevemet kiabálta, valószínűleg már kereshetett.

- Megyek tanárnő!- kiáltottam és az osztályhoz szaladtam.

- Hát te meg hol jártál?- kérdezte tőlem Zsófi.

- Nem tudod? Hiszen én végig veled voltam, a... - kezdtem, de inkább meggondoltam magam. Ez az én titkom lesz. Nem sokat lehettem „távol”, hiszen még csak most indultak el. Gyorsan csatlakoztam a társaimhoz. A tanárnővel madarakat, állatokat és növényeket tanulmányoztunk.

- Ki tudja, hogy ez milyen állat? – kérdezte Ibolya néni, de nem sokat kellett várnia a válaszra.

- Hernyó! – kiáltottam széles mosollyal.

Igazán tanulságos volt ez a nap. Sokat tanultam magamról, a lelki egyensúlyról, a toleranciáról, az influenzaserség rengeteg hátrányáról. Otthon csináltam egy „búcsú – TikTokot”. Ebben a videómban felhívtam az emberek figyelmét a környezet védelmére. Pár

AZ ERDŐ ÁLMA 2020.

A Debreceni Nagyerdőért Természetvédelmi és Kulturális Egyesület országos vers-, próza és meseíró pályázat I. helyezett

pillanat múlva már érkeztek is a gyűlölködő kommentek: "Mit csinálsz?" , "Mégis miért? Kit érdekel?" , "Nem mindegy?" . Ezekről a kommentektől elszomorodtam. Igen, léteznek ilyen emberek, akiknek semmit nem jelent a környezetük védelme, de én nem tartozok közéjük.

Március 25. szombat

Ma felvettek az állatmenhelyre kisegítőnek, a Természetvédelmi Ökocentrumba előadásokat tartó kisegítőnek és az Erdészeti Munkacsoport Gyerekeknek Alapítvány diák elnökének. Ez az én álmom! Nem a TikTokhoz kapcsolódnak a terveim, hanem a természethez. Mostanában minden nap kimegyek az erdőbe sétálni, szemetet szedni, vagy éppen csak segíteni. Van egy olyan érzésem, hogy ez a Ti(k)Tok teljesen megváltoztatott. Manapság szinte minden időmet a tanulásra, a természetvédelemre és mások segítésére szentelem. Anya is nagyon büszke rám! Így került minden a helyére.